



Proloog

Waar het begint

Er zijn plekken op de wereld waar alles lijkt te kloppen. Waar de zon nét wat warmer op de daken valt, de wind een beetje vriendelijker waait, en de tijd soms even pauze neemt om adem te halen. Een van die plekken is het dorpje Klinken.

Klinken is niet groot. Het past makkelijk op een landkaart tussen twee bochten van een rivier en een oude spoorlijn die al jaren niet meer gebruikt wordt. Toch is Klinken groots op zijn eigen manier. Groots in geheimen. Groots in wonderlijke mensen. En groots in verhalen.

Lang voordat Jip zijn eerste stap in het dorpje

Klinken zette, gebeurde er

iets kleins. Zo klein dat

niemand het merkte, behalve de Tuin.

Het was een zachte avond. De lucht kleurde lavendelblauw en de wind droeg het geluid van lang bewaarde herinneringen met zich mee. Tussen de wortels van een oude boom op het verlaten land buiten het dorp, bewoog iets. Een sprankeling. Een zucht.

Een sleutel draaide, niet van ijzer, maar van tijd.

De Tuin, verborgen achter een poort die er soms wél was en soms niet, ademde voor het eerst in jaren een beetje dieper in. Iets was wakker geworden. Niet luid, niet schokkend. Als een herinnering die terugkeert in een droom.

Soms begint een verhaal niet met een held, maar

met een plek die klaar is om
herinnerd te worden.



Hoofdstuk 1

Een nieuwe plek, een oud geheim

De verhuishwagen kraakte en piepte terwijl hij een van Klinkens smalle straten inreed. Bij elke hobbel leek hij even te twijfelen of hij wel verder wilde, alsof hij het dorp eerst toestemming moest vragen. Dozen met vergeelde plakbandranden, stoelen met krassen van eerdere levens en schilderijen die scheef tegen elkaar stonden, wiebelden onrustig heen en weer.

Een stukje daarachter volgde de auto van Jip en zijn ouders, langzaam genoeg om alles goed te kunnen bekijken.

Het dorp lag stil. Niet verlaten, maar aandachtig. Alsof het zijn adem inhield.

Op een dakrand zaten twee merels. Ze draaiden hun kopjes tegelijk, volgden de voertuigen met



glanzende ogen en floten een korte melodie. Toen de verhuishwagen stopte voor het oude huis aan de rand van het dorp, vlogen ze samen richting de horizon.

Jip drukte zijn neus tegen het autoraam. Zijn donkerblonde krullen plakten een beetje aan het glas.

Alles was nieuw.

De geur van steen en gras.

Het licht, dat warmer leek dan hij ooit had gezien.

De stilte, die niet leeg voelde maar vol.

En toch voelde het niet helemaal vreemd. Het dorp leek Jip al een beetje te kennen.

'Zijn we er?' fluisterde Jip, niet echt tegen zijn ouders, maar tegen het moment zelf.

Kasper, zijn vader, parkeerde de auto en zette de motor uit.

De rust die volgde, was zo diep dat Jip zijn eigen ademhaling hoorde.

Kasper glimlachte en duwde met



één vinger zijn bril recht. 'Welkom thuis, Jip.'

Jips moeder Jolein stapte uit, haar rok vol verfspatten, haar haar los in de wind. Ze draaide langzaam een rondje en liet de zon over zich heen vallen.

'Wat een licht,' zei ze zacht, bijna ontroerd. 'Hier ga ik zó veel maken.'

Het huis stond aan de rand van Klinken, precies daar waar het asfalt overging in knisperend grind en het gras hoger en wilder groeide dan op andere plekken. Volgens sommige kinderen in het dorp was het ouder dan Klinken zelf. En als je goed keek, zag je waarom ze dat dachten.

Het huis leek niet gebouwd, maar gegroeid. Dakpannen lagen als verweerde schubben over elkaar, sommige net iets verschoven, alsof ze 's nachts ademhaalden. De schoorsteen floot fluisterend toen de wind draaide, een dun geluid dat eerder nieuwsgierig klonk dan oud.

Klimop slingerde zich als groene vingers langs de muren omhoog, tastend, zoekend, tot aan de



zolderramen, waar Jips kamer zou zijn. In het tuinpad lagen mossige steentjes die er een beetje verdacht uitzagen. Steentjes die zich verplaatsten zodra je even niet keek. En in de voortuin groeide een rozenstruik die eruitzag alsof hij al heel lang niets had laten zien – geen knop, geen blad te veel. ‘Die bewaart vast iets voor het juiste moment,’ zei Jips moeder. ‘Nu wij hier wonen, gaat hij zeker weer de mooiste rozen laten bloeien.’

Jip bleef staan en keek. ‘Het lijkt wel een huis dat verhalen verzamelt,’ mompelde hij.

De voordeur was donkerblauw, bijna zwart in de schaduw, met een koperen deurenklopper in de vorm van een uil. Het metaal was glad gesleten op de plekken die het vaakst werden aangeraakt. Soms, als de zon precies goed stond, leek de uil te knipogen. Jip wist dat dat niet kon, en toch voelde hij zich bekeken. Niet onvriendelijk, meer alsof de uil wilde weten wie hij was. En waarom hij hier kwam wonen.

Binnen had het huis zijn eigen ademhaling. Je voelde het meteen. In de lucht hing een mengeling



van kaneel, oude boeken, inkt, stof en de vochtige geur van regenjassen aan de kapstok. De houten vloer bestond uit planken vol krasjes en deuken, alsof hier eerder kinderen hadden gewoond die tikkertje speelden of kastelen bouwden van stoelen en dekens.

Terwijl hij door de lege kamers liep, zag Jip al precies voor zich hoe het zou worden. De woonkamer zou er rommelig uitzien op een gezellige manier. De oude stoel van Kasper, waar hij vrijwel direct in zou verdwijnen met een boek, zijn voeten op een krukje. De bank vol



kussens, geen twee hetzelfde. Fluweel, katoen, wol, gebreid, gehaakt, gestreept, gebloemd en eentje met een pinguïn in een coltrui. Niemand wist waar die vandaan kwam, maar hij was pluizig en hoorde er gewoon bij.

De muren zouden zich vullen met boeken. Niet netjes op alfabet, maar in stapels, rijen en torentjes. Sommige rechtop, andere half open, alsof ze midden in een verhaal waren blijven steken. Jip had altijd

gedacht dat sommige boeken 's nachts verder lazen als niemand keek. In dit huis leek dat geen gek idee.



De keuken was klein, maar zou warm en levendig worden. Met hun oude houten tafel vol krassen van kunstprojecten, bordspellen en brood dat soms rechtstreeks op tafel werd gesneden. Boven het aanrecht zouden de kopjes aan haken komen te hangen. Allemaal verschillend. Geel, blauw, met bloemen, met een hartje en één met een barst die elk jaar net iets langer werd.

‘Dat is een herinneringsscheur,’ had Jolein gezegd. ‘Sommige dingen worden mooier als ze een beetje breken.’

Door het keukenraam zag Jip de achtertuin. Dicht bij het huis groeiden kruiden en bloemen, maar verderop begon het groen zijn eigen regels te volgen. Gras tot aan je knieën. Struiken met bladeren als handen. Een appelboom met precies drie appels, net te hoog om te pakken. Achterin, half verborgen onder een walnotenboom, stond een klein gebouwtje met grote ramen en een blauwe deur die, gezien de staat, een beetje klemde.



Maar dat ontdekte Jip pas later.

Terwijl verhuizers dozen naar binnen sjouwden, vol met spullen die Jip in zijn verbeelding al een plek had gegeven, en zijn ouders overlegden over lampen en koffiemokken, dwaalde Jip door het huis. Hij liet zijn hand langs de nieuwe oude muren glijden. Ze voelden warm, niet koud zoals in nieuwe huizen. Alsof er eerder al veel levens langs waren geschoven.

De trap kraakte op vaste plekken. Zijn kamer lag op zolder. Toen hij de deur opendeed, liep hij recht in een plakkerig spinnenweb.

‘Bah!’ riep hij, terwijl hij het rag uit zijn haren trok. Maar toen keek hij op.

Het raam gaf uitzicht over de daken van Klinken, de straatjes die als potloodlijnen door het dorp liepen, het dorpsplein in de verte – en daarachter een donker bos. De bomen ritselden laag in de wind, alsof ze iets fluisterden wat alleen zij begrepen.

Jip zette het raam open. Koele lucht stroomde naar binnen. De zon hing laag en legde goud op de daken.



Op het veldje naast het huis fietste een meisje rondjes. Grote, soepele cirkels. Haar vuurrode haar sprong op en neer in het licht.

Nieuwsgierig rende Jip naar beneden, sprong over een doos en trok de voordeur open. ‘Hallo?’

Het meisje remde scherp. ‘Hoi! Jij bent nieuw,’ zei ze vrolijk. ‘Ik ben Anne.’

‘Ik ben Jip,’ zei hij. ‘Ik woon hier nu.’

‘Dat dachten we al,’ zei Anne. ‘We hebben het over je gehad.’

‘Wie?’

‘Ik en Naut. Mijn buurjongen. Hij weet alles. Of hij

doet alsof. Wil je morgen meekomen? Dan laten we je Klinken zien.'

Jip glimlachte. 'Graag.'

'We komen je morgenochtend halen,' zei Anne terwijl ze wegfietste. 'Tot morgen!'

'Tot morgen!'

Die avond lag Jip wakker. De wind fluisterde door het grindpad. Het huis kraakte, maar niet onrustig. Meer alsof het zich verplaatste. Of *iets* verplaatste.

Onder zijn raam ritselde het en in de muren leek iets te zuchten, zonder stem of woorden, met een duidelijke bedoeling.

Het huis hield iets verborgen. De Tuin luisterde. En Klinken ... Klinken keek toe. Jip wist het nog niet, maar dit was geen gewone plek.

En dit was pas het begin.

Hoofdstuk 2

Pakketje van Klinken

De ochtend lag nog als een deken over Klinken.

De zon kroop net over de daken en schilderde lange schaduwen op de straat. Mist gleed als een sjaal over het gras en trok langzaam op. Jip zat op de stoep voor zijn nieuwe huis, zijn knieën opgetrokken, handen onder zijn kin, en zijn blik ergens ver weg. Zijn hoofd zat nog half bij zijn oude buurt en half bij alles wat hij vandaag zou ontdekken.

Hij wachtte. Anne en Naut zouden hem zo komen

ophalen om het dorp te laten zien. Maar nog voordat hij hun stemmen hoorde, werd zijn aandacht getrokken door een vreemd geluid. Niet het gebrom van een gewone auto.

